

както биха имали едно лозе, бостанъ, градина или нива. Презъ 1921 год. е добито отъ солницитѣ 25,000,000 килогр. соль. Ако пресметнемъ, че всѣки килограмъ соль струва 1 левъ, то значи въ това малко градче влизатъ 25 000,000 лева, и то безъ голѣмъ трудъ. Казваме безъ голѣмъ трудъ, защото наистина солопроизводството изисква нищоженъ трудъ въ сравнение съ голѣмитѣ приходи, които дава. Една солница — единъ правоугълникъ отъ 80—100 кв. метра дава срѣдно годишно около 2—3000 килогр. соль, а има разходи по подържа-не, но не повече отъ 150—200 лева. При това единъ човѣкъ може да гледа и да се грижи за добива-нето на соль отъ нѣколко солници едновременно. Излиза че една солница може да донесе на стопа-нина най-малко чиста годишна печалба срѣдно около 2500 лв. безъ да е вложилъ почти никакавъ трудъ и никакъвъ капиталъ. Ако единъ стопанинъ има 5—6 солници той може да спечели годишно 12—15,000 лева.

България има нужда отъ морската соль. Това количество, което се е произвеждало и произвежда сега, е недостатъчно за нуждитѣ на страната и ние сме принудени да внасяме всѣка година отъ вънъ почти двойно по-голѣмо количество морска соль отъ това, което добиваме у насъ. Ние внасяме годишно около 40,000,000 кгр. морска соль. Солопроизвод-ството отъ Анхиалското езеро може да се увеличи, защото мѣсто за солици има още много, а и во-дата на езерото е достатъчно, за да може да се получава отъ нея годишно още 20—40 милиона килограма соль.

Най-голѣмъ неприятель на солопроизводството, това са честитѣ дъждове, а понѣкога и морскитѣ